

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא
שער הגיליון
יון הונגרי
למעשה
בני היכלא

- בית חיינו
- בזע פרפורא דיליה
- פתחו של אולם
- עבודת הקניות
- בהיכלו של האיר"ל
- התורה הזמנית:
- העלאת המלכות ע"י הידיו
- נקודות אור"מ דפי השבוע בלקר"ה
- עבודת הבכיה
- הינסיים שבתוך הטבע
- עצות שלומדים מהקיות
- רגשי לב בת"ב
- תשעת הימים ומוצאי ת"ב

דרכי נועם
איין בלעטל
כוכבי אור
עומק הפרשה
חזון לנער
שאל בני
הלכה פסוקה

מה ההבדל בין אבל לעצבות?

תשעה באב הוא השיא של ימי האבל ודווקא אז נולד אורו של משיח, מה תפקידנו ביום הזה?

חורבן הבית הוא מעין מעשה 'קריעה' כמו שדרשו חז"ל (איכה רבא ב, כו) על מילות איכה 'ביצע אמרתו' - בזע פורפירה דיליה, כלומר קרע את לבושו. המקדש שימש להשי"ת כלבוש ושימת לב מרובה ניתנה שם על מלבושים וכלים, בגדיו של כהן גדול בגדי כהן

יהודי משקיע רבות בהכנת כלים ראויים ולכן אכילתו מפרנסת לא רק את גופו, גם נשמתו מתחזקת ומתאזרת רוח חיים בזכות האוכל.

הדיוט ובגדי הלוויים. המקדש כולו אומר כבוד ואין לבוא בשעריו כמלבוש קרוע ובזוי, באפונדתו ובסנדליו.

המלך בגלות

בימים אלו אנו מעלים על הלב את זכר החורבן 'ישבו לארץ ידמו זקני בת ציון העלו עפר על ראשם חגרו שקים', הישיבה לארץ, הנגיעה בעפר ואף העלתו על הראש, השק החגור למותניים והשפלת הראש, מעבר להיותן הבעות צער וכאב זוהי נוסחא אחרת של דבקות, דבקות מלשון הידבקות. דבקות מתוך פשיטות ולאחר הוויתור על הגינונים וההקדמות.

הארמון נחרב והמלך מחוץ לארמון, הצער עד אין קץ, אבל בתוך הצער נרקמת קרבה נדירה בין היהודי הפשוט ביותר, אם רק ירצה, למלך הנעלה.

באבלות המלך מטה אוזן לכל מנחם שישכיל לדבר על ליבו תנחומים, כדי להיות רשאי להרצות דברים לפני מלך רם ונישא השוכן בארמונו צריך להיות ראוי וזכאי, אולם כדי לדבר על ליבו כשהוא אינו בארמון, צריך רק לגשת ולהיטיב לנחם.

בשעת משבר וחורבן, אומרת איכה, עליך לשוב אל הארץ, בבחינת 'ישב בדד ויידום, כי נטל עליו'. נשברת כדי לשוב אל הארץ, לחזור אל הפשטות, להתחיל התחלה חדשה, 'ייתן בעפר פיה' - ללמוד מן העפר מסכת דומיה.

אבלות וגם שמחה הם שני מצבים הפוכים שמוציאים את האדם מגדרו, בשמחה אדם יוצא ועולה למעלה מכליו, וגם באבל הוא מחוץ לכלים. אבל יש הבדל ניכר - בשמחתו אדם נוהג להתהדר בלבושים נאים היוצאים מגדר הרגיל, אבל עדיין אלו לבושים ולמעשה השמחה מדקדקת מאוד במלבושים. בשמחתו, אין הכרח שיגיע לידי אחווה ורעות, לפעמים דווקא השמחה מעוררת קנאה מצד אחרים ומגביהה את המחיצות. השמחה גם עשויה להביא לידי זחירות הדעת גאוה ופירוד.

באבלות לעומת זאת הדגש הוא על זניחת הלבושים. האבל אסור במנעלים, אינו מהדר בלבושו, ואפילו מצווה לקרוע את הבגדים. הקריעה, השלת המנעלים, וזניחת הגינונים דוגמת האיסור להקדים לו 'שלוש' וכיוצא, כל אלו מבטאים היטב את מצבו של מי שמצוי 'מחוץ לכלים', וזו משמעותה של אבלות.

מחוץ לכלים

ההימצאות מחוץ למלבושים, בלי כלים, מביאה את המתאבל להכנעה ושפלות רוח, שכן עיקר כבודו של אדם במלבושיו וגינוניו, הבגדים גם מבדילים וחוצצים בין אדם לחברו והם שמדגישים ומלמדים על הבדלי מעמד ושאר הבחנות מפלגות.

התנהגות זו שנכפתה על האבל נועדה לאפשר לו להתנחם, שאילו לא כן לא היה מסוגל 'לקבל' את דברי המנחמים, רק במצב של מחוץ לכלים בהכנעה ונמיכות רוח נפתח הלב לקלוט אפילו מהפשוט שבפשוטים דברי תנחומים. מצב זה מחולל אחווה בלתי רגילה. לעיתים דווקא בזמני אבלות אנשים מוצאים אחווה שלא היו מצפים לה בשום מצב אחר.

במובן הרוחני האבלות מאפשרת דבקות מסוג שונה. יש דבקות של לבושים וגינונים, דבקות של היכל המלך. ויש דבקות של חוסר גינונים, דבקות כפשוטו. זוהי דבקות נוסח ימי בין המצרים.

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

בית המקדש

עיקר החיים ותיקון הכל

ב"ה יום א' וְאֶתְחַנֵּן תַּקְצִי"ה לַפֶּקֶד:

מִכְתָּבְךָ קִבַּלְתִּי וְכִי וְכָעַת הַדְּבָר עֲצוּר
בְּבַחֲרִית נְאֻלְמָתִי דּוֹמִיָּה וְכִי וְצִרִיכִי לִמְסֵי יִתֵּן
בְּעֶקֶר פִּיהוּ אוֹלִי יֵשׁ תִּקְוָה אוֹלִי אוֹלִי, וְאִם
תִּכְתֹּב אֵלַי פְּעָמִים מְעַלְּם מְרִירוֹת נִמְשָׁן
יִדְעָתִי כִּבְר עֲבַר עָלִי אֵלִמִּי אֵלִמִּים פְּעָמִים
מְרִירוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, ה' יִתְפַּדֶּךָ יִחַם מַעֲתָה, וְגַם
עַל שְׂאֵר אֲנָשִׁים רַבִּים כָּלֵם בְּהִכְרַח שְׂיִעֲבֹר
עַל כָּל אֶחָד מֵה שְׂיִעֲבֹר, וְכֹאשׁוֹר רֵאִיתִי וְאִנִּי
רוֹאֶה עֲתָה בְּעֵינִי מַעֲוִדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְכָל
מִינֵי מְרִירוֹת וְצָרוֹת וְסוּגִים וְכִי שְׂעוּבִים עַל
כָּל אֶחָד בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת הַכֹּל נִמְשָׁן מִחֻדָּשׁ
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שְׂשֵׁם עֶקֶר הַקִּדְשָׁה עֶקֶר הַחַיִּים
עֶקֶר תִּקּוֹן הַכֹּל. וְמוֹעֵת אֲשׁוֹר חֹרֵב בֵּית חַיִּינוּ בֵּית
קִדְשֵׁנוּ וְתַפְאֲרָתֵנוּ אֵין לָךְ יוֹם וְכִי כְמוֹ שְׂאֻמְדוֹ
דו"ל מֵה שְׂאֻמְדוֹ וְיִמָּה נִדְבָר, בְּפֶרֶט הַחֻדָּשׁ שְׂאֻמְדוֹ
כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂהוּא חֻדָּשׁ בֵּית הַחֻכְמָה
וְהַדְּעָה, וְאֵין מִי יַעֲמֵד בְּעֵדֵנוּ וְאֵין לָנוּ עַל מִי
לְהִשְׁעֵן כִּי אִם עַל רַחֲמֵי הַמְּרַבִּים בְּכַח הַצְדִּיקִי
אֶמֶת שְׂמִמְשִׁיכִי רַחֲמִים חֲדָשִׁים בְּכָל עֵת,
וְעַל זֶה יֵשׁ לָנוּ עוֹד תִּקְוָה לְבָלִי לְאִשׁ עֲצִמְנוּ
חַס וְשְׁלֹמֹם מִן הַצְעָקָה וְהַעֲקָה בְּפֶרֶט בְּעֵת
וּבְרָמִים הַמְּרִים הָאֵל, מִי יִתֵּן רֵאשִׁנוּ מִיָּם וְגִרְיָנוּ
מִקּוֹר דְּמָעָה שְׂנִיכָל לְשִׁפְךָ שְׂחִינָה כְּפִיָּם נִכָּח
פְּנֵי ה' עַד יִתֵּן וְיִשְׁמַע אֲוָתֵנוּ מַעֲתָה בְּנִחְמוֹת
וְשׂוֹעֵת אֶמְתִּיּוֹת לְצַח: דְּבָרֵי אֶבְיָה הַפּוֹתֵב
בְּמִרְרוֹת הַלֵּב מֵאֵין הַפְּגוֹת עַד יִשְׁקִיךָ וְיִרְאֵה ה'
מִן הַשְּׂמִים נָתַן מִבְּרַסְלָב

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	מקומו	מקומו	מקומו	דף חזונו
שבת	ד	סו.	קעח	עז.	קט
א	ה	סו.	קעט	עז.	פ
ב	ו	סז.	קפ	עח.	פא
ג	ז	סז.	קפא	עח.	פב
ד	ח	יז.	קפב	עט.	פג
ה	ט	יז.	קפג	עט.	פד
ו	י	יח.	קפד	פ.	פה

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ד' - ח"ב תורה ד'

עיון

פתחו של אולם

רבינו מביא בתורה י"ט את לשון הזהר הקדוש 'יש מדורה של שבעין כוכבין', יש להבה של שבעים כוכבים.

רבינו מפרש שם שהכונה על שבעים אומות, על אף שבכל לשון ושפה יש מדה רעה, אבל בפעם הברית נמצאים כל המדות רעות, כל השבעים כוכבים בוערים שם.

ולכן צריך באמת להרבות בדיבורים לפני השי"ת.

חם לבי בקרבי? האש בוערת? העצה היא, 'דברתי בלשוני', אין לי עצה אחרת לקרר את החמימות, רק ע"י הדיבור.

אצל המנורה היו שבעה נרות, 'שבעה קני המנורה', בזה"ק כתוב 'מנרתא דא רישא - תרין עינין, תרין אודנין, תרי נוקבא חוטמא ופה', הפה הוא ה'נר האמצעי', וכמו שמובא שכל הנרות התכופו מול הנר האמצעי, כך גם כולם כופפים את עצמם אל הפה.

אוי! הפה, הפה. אוי! הפה, הפה.

אם הפה הוא 'שפה ברורה', אם השי"ת עוזר והפה שמור [אפגהיטן] ומשתמשים בו רק לשם ה', אזי מתכופפים באמת כל הנרות אצל הפה.

וכך היה מרגלא בפומיה דרבי אברהם בר"נ: 'הפה הרי הוא כמו טחנת קמח, כשהוא סגור ונעול, לא נטחן שם, כך גם הפה, כשהוא סגור, הוא מפסיד את מה שהיה יכול לטחון אז...'

תפתח את הפה! פתח פיך! למה אתה מחזיק את הפה סגור?

רבינו אומר שהכריכה של הספר הריהו כבר מניעה ללמוד את הספר, הספר מונח על השלחן, אבל תפתח את הכריכה!

כך גם אותו הענין עם הפה, תפתח את הפה!

כתוב בגמ' שהקב"ה אומר 'פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם', תפתח לי חור קטן מאד כ'חודו של מחט', שזה אפילו לא נראה לעין. כך גם אומר השי"ת 'תפתח לי רק את הפה, אני לא רוצה ממך יותר מזה, תפתח לי רק את הפה ועשה משהו, אני כבר יפתח לך, אני כבר יפתח לך כפתחו של אולם.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אסור לספר לשון הרע אפילו אם כל הסיפור אמת, כי זה יותר מזיק לאדם שעליו מספר, כי ניכרים דברי אמת ונכנס ללב השומע.

קל וחומר שאסור לספר לשון הרע של שקר, אפילו אם עיקר הסיפור אמת אלא שהוסיף פרט או השמיט פרט, ועי"ז מתגנה האיש שדיבר עליו, יותר ממה שהיה באמת, נקרא מוציא שם רע. ההבדל בין לשה"ר למוציא שם רע לענין תשובה, כי המספר לשון הרע וגורם נזק או צער למי שדיבר עליו, צריך לפייסו ג' פעמים במינוי ריצוי שונים. אבל המוציא שם רע אין לו מחילה עד שירצה את חבריו, ואפילו מאה פעמים.

(שו"ע אורח חיים תר"ו ס"א, ובמ"ב שם, קיצור הל' לשון הרע פ"ג סעיף א)

והרבה חפצים בכבוד עצמן, שמאזה נמשך כל המהלכות שהוא בחי' מחלוקת קרה, שממש כל ההרפנות, ועיכוב בנין בית המקדש:

ליקוטי הלכות, נשילת ידים לסעודה ה' פ

משמעות הקינות וצקת 'איכה'

א] כל הבריאה היא רק בשביל ישראל,

ולכן לא ייתכן שהשי"ת יעזוב את ישראל, הוא הולך איתנו בכל מקום בגלות, וכמובא על זה הרבה פסוקים. ואמונה זו שהשי"ת איתנו בגלות הוא הכח שיש לעם ישראל להתאבל על החורבן קרוב לאלפיים שנה לאחר החורבן, מה שאומות העולם אינם יכולים להבין זאת איך שייך להתאבל כל כך הרבה זמן על בניין שנחרב ונשרף, והרי גזירה על המת שישתכח מהלב, כי האמת שאין מתאבלים על העבר, כי העבר אין, אלא הבכיה על ההווה, כי יש בנו האמונה שאור הבית המקדש נמצא וקיים אצלנו ממש, אך שהוא נעלם מאיתנו, וכיון שכך הרי איך אפשר לשכוח מזה, כי אין כאן מת כלל.

ב] ככל שהגלות מתארכת, כך גובר הבכי והזעקה, כי ככל שאדם מבין שהאור לידו ממש רק שאינו יכול לנגוע בה, הרי יוצא זעקה נוראה מעומק ליבו 'איכה ישבה בדד' כלומר איך ייתכן שאני לבד ללא התגלות אור השי"ת, והרי בוודאי ה' כאן ואצלי. וככל שמתחזק באמונה זו שהאמת הוא שהשי"ת נמצא אצלו ממש והוא אוהב אותנו ואינו מניח אותנו ומשיג עליו כל עת, כך פורץ יותר ויותר הזעקה מעומק ליבו 'איה מקום כבוד' - היכן אתה? הרי בוודאי אתה נמצא איתי, ולמה אם כן תשכחנו, ולמה תקשיח ליבנו מיראתך שלא נוכל לראות אותך, ולמה ידמה לנו שעזבת

א] הכל תלוי בחזק האמונה, ככל שהאמונה חזקה יותר אזי הוא זעקה של תקווה, זעקה הפורצת מתוך לב מלא נחמה, ואדרבא מי שאינו זועק, זהו מחמת שנתייאש ופג ליבו מלהאמין שיוכל אי פעם לראות ולטעום את אור האמונה - אור הייחוד שמתגלה בביהמ"ק.

ד] זהו סדר הקינות של תשעה באב ומגילת איכה, כי אין זה תפילה סדורה שמבקשים ומתחננים כשאר תפילות ובקשות, שיחזיר השכינה לכבודה וכו', אלא היא קינה וזעקה - 'איכה'! כאשר זועק זעקה זו מעומק הלב מתוך אמונה וודאית שבוודאי יש כאן אור ה', והוא רק נעלם מאתנו, אזי נתגלה לו קצת מאור האמונה והחיות שיש בתורה ומתחיל להרגיש קצת מאור הגאולה.

ה] בתשעה באב בחצות היום נולד משיח, כי דייקא בתקופה הבכיה והאבלות נמתק הדין ונולד משיח, והוא התחלת התנוצצות אור משיח הפרטי של כל אחד ואחד, שכל אחד צריך לצפות לגאולתו הפרטית כמאמר הבעש"ט הק' על הפסוק 'קרבה אל נפשי גאלה', לעורר הנפש להרגיש קרבת ה' ולחיות חיי אמונה, אך הכל תלוי באבלות, שמקונן על עצמו איך נתעלמה ממנו אור השכינה והרי בוודאי ה' אצלו בסמוך ממש.

הליכות

שיחות ומנהגים

אפיקורסות

מוהר"נ ת"ק היה אומר: 'מלחמת גוג ויגוג אינו נזכר במגילת סתרים. ונשמע מזה, שיהיה אפיקורסות בעולם, וזה יהיה עקר הנפסיון שלנו':

טלית ותפלין

רבנו ר'צ"ה שהבחר בפר מצוה גי' התפלין ביום הבר מצוה, לא קדם. (כך נשמע רבי לוי יצחק באומאן):

רבנו אמר: 'אף וואלט געוואלט איינפירן אין דער וועלט, אז מען ווערט בר מצוה ואל מען גלייך לייגן צוויי פאר תפלין' - 'היינטי רוצה להנתיב בעולם, ששפעצעים בר מצוה, גיחו מיד שני זגלות תפלין: רש"י ורבנו תם':

פעם נשדדו לפני רבנו מהטליתים מצמר נקי שהביאו מטוקרקה, המכונים 'טערקישע טליתים' (בזמננו לא היו טליתים אלו נאים כלל, ורק היו שחורות ממש ויהי נראה כשק) אמר רבנו, שצריך להשתדל להטליתות נקיה נאה - 'א' שיינער טלית'. כי רצונו הקדוש היה להקפיד יותר על יפיו של הטלית, מאשר חמרת הדור טלית תבא מטוקרקה: שיח שרפי קודש

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"א סי' ד' שיעור ג'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ג] ואי אפשר להשיב המלכות להקדוש ברוך הוא אלא על ידי דיו דברים לפני תלמיד חכם, על ידי זה מתקן ומעלה בחינת מלכות לשון.

כאן פותח לנו רבינו שער איך להשיב את המלכות אל השי"ת, כלומר, להנהיג את מדת המלכות, כי הנה נתבאר שהמלכות יורדת ונאחזים בה הקלי' ויונקים ממנה, ועל ידי זה מתנהג העולם בדרך של בית עבדים, על כן צריך להעלותה לשרשה (כמו שיתבאר להלן). וזה נעשה על ידי וידוי דברים לפני התלמיד חכם.

וזהו פירוש (הושע י"ד): "קחו עמכם דברים" זהו וידוי דברים, זה בחינת מלכות, כמו דבר אחד לדור (סנהדרין ח.). דבר, לשון מנהיג ומושג. ושובו אל ה' שיתקנו ויעלו את הדברים, את בחינת מלכות, בחינת אלהים אל ה'. הינו פנ"ל: "בה' אהלל דבר, באלהים אהלל דבר", הינו שידע, שקל מארעותיו, כלם לטובתו, ויברך על כל הדברים הטוב והמטיב.

בפסוק זה מודיע הנביא איך לשוב בתשובה, 'קחו עמכם דברים' ושובו אל ה' אקרו אליי כל תשא עון וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו' (הושע יד, ג). כלומר, התוודו לפני השי"ת על חטאיכם ובקשו רחמים וחנינה. נמצא ש'דברים' אלו הם דיבורי החטא והנביא מודיע לאדם שישב אותם להשי"ת. ובה מבאר רבינו את עומק הענין, שהדיבור הוא המלכות שנפלה באותו החטא, ועל ידי חטאים אלו גרמו שהעולם יתנהג בדרך של הסתרה והקלי' יונקות מהמלכות עד שהעולם מתנהג בדרך של 'בית עבדים', ועל כן כן צריך להשיב אותם על ידי אותו דבר אחד לדור, שהוא משה רבינו ואחריו יהושע (כמובא שם בגמ'). ובה רמז לכח הצדיק שעל ידו מעלים את הדברים שנפלו בחטא שהוא כח המלכות, ומשיבים אותה אל שרשה ויאר בה הוי"ה בשלמות כמו שיתבאר להלן.

[ד] וישיעו כל זאת נקרא ידיעה שלמה, כי עקר הדעת הוא אהדות של חסד ונבונה, זה נקרא דעת, הינו שלא יחלק בין חסד לדיו, ויברך על כלם הטוב והמטיב.

רק ידיעה זו שהכל לטובה הן החסד והן הדין, הנשלמת דווקא על ידי שעסק בעליית המלכות, הוא נקרא בשם 'ידיעה', כי הדעת הוא החיבור של שני הפכים, חסד ודין כידוע, והיינו כאשר לא יהיה חילוק אצלו בין חסד לדין ויהיה בכוחו לברך 'הטוב והמטיב' על הכל, אזי הוא נקרא בשם 'דעת' שלם. וכמו שיתבאר להלן, שיש דרגא של ביטול אל האין סוף שבשעה שמאיר הארה זו אין אצלו שום רע בכלל, וזה נעשה על ידי שמתוודה לפני הת"ח שאז הוא מעלה את המלכות מדרגא לדרגא, עד שבא לדרגא של ביטול אל האין סוף, שאף שהוא דרגא גבוהה מאוד, אבל כל אחד יכול לזכות לזאת מעט, כל אחד לפי דרגתו, רגעים בהם מתעלה מעל ההרגשים שלו, ומרגיש אור נעור של מציאותה, באופן ששוכח כל מה שעובר עליו, ולכן עדיין אין זה נקרא בשם 'דעת' כי לא איחד עדיין את הדין אל החסד, כי התעלה למקום גבוה יותר שם אין כלל דינים, ועל כן דווקא לאחר שמסתים הארה גדולה זו, וחוזר ושב למעשה אל תוך מציאות החיים, שם יש עדיין הרגשה של גבורות, אז הוא יכול להמשיך על עצמו רשימו מאותו אור, אל הדעת שלו, היינו בתוך הכלים של השכל שלו, לדעת שיש אחדות בין חסד לדין, ואין חילוק ביניהם [ויתבאר יותר בהמשך].

זה נקרא 'ידיעה שלמה', כלומר, שידע למעשה בתוך החיים שלו, שהכל לטובה.

בהיכל האר"י הקדוש

מעולם!

סיפור זה עורר את רבי אבנר להתפלל עם כל כוחות נפשו. מיום ליום היה מוסיף והולך בעבודתו, ולאחר נישואיו החל נוהג בהתבודדות ממושכת, כל ימות השבוע היה יושב בבית הכנסת האר"י הספרדי ששכן בקצה העיר, סמוך ונראה לבית החיים העתיק נוכח הרי מירון. בית כנסת זה, שעמד רוב הזמן ריק, הוא מהעתיקים ביותר בצפת ובו התפלל האר"י הקדוש ושם אף קרא את שבעת הרועים לתורה. שם ישב רבי אבנר ועסק בפרד"ס התורה הקדושה ובתפילה בכונה ביגיעה גדולה.

שתי אחיותיו (שאחת מהן הייתה אמו של הרה"ח ר' שמואל הורוויץ), היו מביאות לו מדי יום דברי מאכל להשיב את נפשו, והוא לא עצב את המקום אפילו לשעה קלה. לשאלת אחיותיו כיצד אינו פוחד לשהות במקום מבודד זה ימים ולילות, היה משיב כי אין בלבו פחד משום בריה, ושב לתלמודו. רק בליל שבת היה חוזר לביתו, ומיד לאחר השבת שם פעמיו חזרה למקום התבודדותו.

בשנים מאוחרות יותר, היו אלו בנוותו שהביאו לו את ארוחותיו אל בית הכנסת המרוחק. כשלושים שנה ישב רבי אבנר לבדו בבית הכנסת העתיק והמיוחס. אולם מעשה ארע ובאחד הימים הוא חזר משם, שלא כדרכו, באמצע השבוע, כשהוא חבול ומוכתם בדם. איש לא הצליח להבין מה ארע לו. הוא סרב בתוקף לספר. מאז והלאה יותר לא הלך ללמוד בבית הכנסת האר"י שבפאתי העיר.

לימים סיפר בנו רבי פרץ לכן דודו החסיד רבי שמואל הורוויץ, בסוד גדול שלא יתוודע לאיש, כי באותו יום עמד אביו על הבימה הגבוהה שבאמצע בית הכנסת - היכן שעלו שבעת הרועים לתורה - והיה שקוע בלימודו, כשבפתע פתאום ראה את האר"י הקדוש למולו והוא פונה אליו בדברים - - - מגודל הפחד והיראה דילג בפעם אחת את כל מדרגות הבימה הגבוהה, אל הרצפה, ומהנפילה נחל ונפצע.

אמו גזרה עליו בגזירת כיבוד-אם שלא ילך יותר לשם לבדו. ומאז היה לו חדר מיוחד בביתו לעבודת ה' (ע"פ ימי שמואל "עץ ציון" חסיד הגדולים).

"דעו לכם", אמר הרה"ק רבי שמואל הלר רבה של צפת לחתנו רבי יצחק לורברבוט ובתו מרת דבורה, "כי עתיד להיוולד לכם בן שתשכון בקרבו נשמה קדושה, א' זיידענע נשמה - 'נשמה של משי', נשמת אבנר בן נר, שר צבאו של שאול המלך!".

ההורים התרגשו מאוד למשמע הדברים היוצאים מפי רבי שמואל, וכשנולד התינוק קראו את שמו 'אבנר', על פי דברי סבו הצדיק.

בית
ביהכנ"ס
האר"י
הספרדי

כאן עלו לתורה
שבעת הרועים

זקנו חיבבו כנפשו וניבא לו גדולות. כשגדל והיה לנער, נוכחו הוריו כי אכן נשמה גדולה שוכנת בקרבו. את תפילותיו התפלל ביגיעה ובמסירות נפש של ממש, עד שמרוב יגיעתו בתפילה חלה במעיו, ואביו שלא יכול היה להביט במסירות נפשו של בנו בתפילתו, עבר להתפלל בבית כנסת אחר.

רבי אבנר נהג לספר את המעשה הבא, שעורר אותו בימי נעוריו לעבודת התפילה במיצוי הנפש: הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב הזדמן פעם לעיר טשרנוביץ לשבת קודש. כשחזר רבה של העיר, בעל ה'באר מים חיים' מהתפילה בבית הכנסת הגדול, עבר דרך בית המדרש של חסידים כיון שהשתוקק לשמוע את תפילת הרב מברדיטשוב. בשונו לביתו, התיישב רבי חיים מטשרנוביץ לפני השולחן שהיה ערוך בין ובמעדנים לכבוד שבת קודש כנהוג, כך ישב הרב שקוע בעמקי עשתונותיו כאשר אינו פותח בסדר הקידוש. לתמיהת הרבנית מדוע אינו מקדש, השיב לה שעדיין לא התפלל. התמלאה הרבנית פליאה עצומה "הלא איחרת יותר מהרגיל, והיכן היית כל הזמן?" השיב לה ה'באר מים חיים' "שמעתי עכשיו יהודי מתפלל, ונתברר לי שעדיין לא התפללתי

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

"וצריכין להיות חזק מאוד בעניין זה ועקשן גדול" על מה

נאמר? "...אף-על-פי-כן, גם זה טוב מאוד מה שהוא מדמה עצמו ומרגיל עצמו כהטוב". ליקוטי הלכות, חוקות העמ"ס ב, ג.

הזוכה: נחמן ברי"א אטינגר בית שמש
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

עבור מה קבלו על
עצמם כלל חסידי
ברסלב בשנת תקצ"ה
לצום שנייחמישי

שני? קדושים

איין בלעטל

שבת קודש

ליקוטי מוהר"ן - ט"ו:

כשאדם מרגיש עצמו בגדלות זה מחמת שנפל והוסתר הגאווה של ה' ואין מתפעלים מגדולתו יתברך, עד שנעשה מציאות שיכול האדם לחשוב מכבוד עצמו. ולכן המשמעות של הענווה הוא לא להיות 'כלום', אלא לתקן את ההתפעלות מכך שה' גדול.

ליקוטי הלכות - דף קעט

בית המקדש היה המקום שקישר את כל שבילי העולם לה', וממילא כל אחד היה יכול לבוא ולמצוא שם עצה לנפשו. ועתה שנחרב בית המקדש, נאבד מאיתנו הידיעה שהכל מקושר, ויש שביל להתחבר לה' דייקא ממה שעובר עליו.

יום ראשון

ליקוטי מוהר"ן - דף ט"ז.

צריך להאמין בכל דיבור של תורה שמוציא מפיו, שאין אלו דברי תורה שהודפסו לפני הרבה שנים, אלא עתה ממש, התנא שחידש החידוש הזה עומד לפניו ואומר לו זאת, ומכניס הרוח שלו בתוך הדיבור הזה.

ליקוטי הלכות - דף ק"פ

עיקר היחוד קודשא בריך הוא ושכינתו הוא דייקא על ידי שמבקש כל בקשותיו וצרכיו מאת השם יתברך, ואינו פונה לשום השתדלות אחרת לכפור ולומר 'כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה'.

יום שני

ליקוטי מוהר"ן - דף ט"ז:

בכל פעם שאדם לומד דבר תורה, אזי התנא שחידש החידוש הזה עומד לפני הלומד ומתיישב עמו ביישוב הדעת איך לחזור בתשובה, אבל זה תלוי בלומד כמה מכון עצמו להתפעל בלימודו מהדביקות בשכינה, ולא מעצם הלימוד.

ליקוטי הלכות - דף קפ"א

ישראל בכח האמונה שבעומק ליבם, יש להם רצון חזק ותקיף בהשם יתברך, ובכח הרצון התקיף יש בהם חוץ ותוקף לדלג מעל כל הקושיות.

יום שלישי

ליקוטי מוהר"ן - דף י"ז.

העצה ללמוד תורה לשמה הוא, לחשוב בלימודו מהצדיק שעתה לומד התורה שלו, שהוא בוודאי למד למען הדביקות בשכינה,

אור העצה מה' לימוד היומיומי

בספה"ק 'ליקוטי מוהר"ן' ובספה"ק 'ליקוטי הלכות'

וכשיתעורר בהרגש בקדושת אותו הצדיק, יזכה שהצדיק ימסור לו עתה את דברי תורתו עם רוח ה' לשמה' שהוא בעצמו למד.

ליקוטי הלכות - דף קפ"ב

בכל פעם שאדם מתגבר בנסיון של 'שמירת הברית', הוא ממשיך על עצמו ברכה כיון שיש לו כלים לקבל החסד של השם יתברך.

יום רביעי

ליקוטי מוהר"ן - דף י"ז:

ההבנה בחידושי תורת הצדיק אינו תלוי בכשרון השכל, כי חידושי תורתיו הם לא חידושים שחידש בחריפותו, אלא הוא המשכת אור מלמעלה שנמשך כפי ההשתוקקות והרצונות של הבאים לקבל ממנו, שכפי הרצונות, כך נמשך הארת דעת כדוגמת הארת הבית המקדש שבא מלמעלה.

ליקוטי הלכות - דף קפ"ג

בימות החול אפשר להשיג השגה גדולה ביותר, על ידי שיוור לטרדות ודאגות, ומשם להתעורר לחפש להתאחד עם ה', ואזי דייקא הירידה מביאה להשגה גדולה.

יום חמישי

ליקוטי מוהר"ן - דף י"ח.

הצדיק מתקן המרכבה העליונה בתורתיו, ומקשר כל מה שעובר על נפש האדם, העליות והירידות, להיות חלק מהמרכבה שעליו רוכב ומתגלה אור ה'. ולכן החיפוש בהשגת תורתיו הוא לא רק חיפוש החידושים, אלא בעיקר לצאת מהלימוד מקושר לגמרי בידעה שהוא מרכבה להשראת השכינה.

ליקוטי הלכות - דף קפ"ד

בכל יום מתגברים טרדות ודאגות שונות, ולכן מזכירים בתחילת היום 'שיר שהיו אומרים בבית המקדש', כי שם היה נמשך מלמעלה לכל יום שמחה מיוחדת.

יום שישי

ליקוטי מוהר"ן - דף י"ח:

כשלומים תורת הצדיק מתוך כוונה להיות מרכבה לשכינה, אזי מתרבה אהבה גדולה בין התלמידים ומדברים אחד עם חבירו ללבן יחד עצות מהצדיק איך להתקשר יותר למרכבה.

ליקוטי הלכות - דף קפ"ה

עיקר היגיעה בתפילה בכל בקשה שמבקש הוא לשבר את כל ההסתכלות על הנהגת הטבע, ולהמשיך כל שפעו מתוך אמונה בהשם יתברך, וזאת יש לכוון בעיקר בתפילת שמונה עשרה ב'ברכת המינים'.

מושגים בתורה ח' תניינא

ראש השנה

יום ראש השנה הוא גילוי עצום של חסדים גדולים, וגנוז בו חסדים של ראשית הבריאה, והכח של חזרת הבריאה לשרשה וגילוי השיר שיתער לעתיד, ומרוב עוצם החסד הגדול שגנוז בו, אפשר לעורר את הדין על האומות וראשי הקליפות הממשיכים את הדמיון וזוהמת הנפש, הן לכלותם, והן להוציא מהם את כל כוחותיהם שהם נשמות ישראל וכוחות הקדושה המכונים גרים שבלועים בעומק הסטרא אחרא, ולהעלותם אל הקדושה. ובשביל לעורר את הדין הקדוש הזה באופן שכל אחד מכם דין זה יזכה לשבר את הרע ולגלות החסד, ולהוציא כל הקדושות הנפולות, צריך את כח הצדיק שפועל את החסד שיש בתפלה כשיש בחינת דין, עד שמתגלים החסדים הנפלאים והשיר ונמתק הכל.

וזה נקרא: "ה' אחד ושמו אחד" כמאמר חכמינו זקונם לברכה,

ש'לעתידי יהיה אחדות גמור, ש'יהיה כלל הטוב והמטיב:

החזר לעיל שלעתידי לבוא יהיה 'ה' אחד ושמו אחד, ואמרו חז"ל שלעתידי לבוא יתאחדו ההנהגה של החסד והדין, ועתה מובן שלעתידי לבוא יתעלה המלכות לשרשה על ידי שיעשו תשובה על הכל, וממילא יהיה אחדות גמור שלא יהיה חילוק בהנהגה של חסד ודין. ועתה בגלות אפשר להמשיך מעין אותו השגה, על ידי המשכת ידיעה שמאחדת הגבורות והחסדים.

וזה ה' אחד, ושמו זה בחינת אלהים מלכות, כמו שכתוב (שמואל ב' ח):

"ויעש דוד שם".

על פי זה יתבאר הפסוק 'ה' אחד ושמו אחד, כי 'שמו' הוא בחינה של אלהים [כח] היינו גילוי מלכות, כמו שכתוב אצל דוד המלך 'ויעש דוד שם', שהתפרסם שם גבורת מלכותו על ידי מעשי גבורה שעשה במלחמתו. נמצא ש'שמו' הוא גילוי שם 'אלהים', וזהו 'ה' אחד ושמו אחד' היינו שהנהגה של שם הוי"ה והנהגה של 'שמו' - שהוא הנהגת הדין אלוקים וכו', הוא 'אחד' - היינו שאין שום חילוק ביניהם כי הכל לטובה.

וביתר עומק יתבאר הפסוק, כי הנה אחר כל מלחמותיו של דוד המלך מודיע הכתוב את תהילתו ואומר 'ויעש דוד שם', ופירש רש"י שעשה שם טוב לישראל בין אומות העולם כשקבר את הרועים. אכן את פנימיות הענין דרשו בזה"ק (בחוקותי קיג). שדוד המלך עשה ובעה את המלכות בשלמות שלא הייתה קודם לכן, כי מדת המלכות נקראת 'שם', ומכאן מוכיח רבינו ששלמות המלוכה היא כשעושה ובונה את המלכות [ויש להשוותו עם פירש"י שדוד המלך גרם שאף הנהגת הנכרים כיבדו את שם ישראל, שהוא עליית המלכות מגלות העכו"ם, וכן את ענין קבורת הרועים יש לרמוז במה שכתב בסוף המאמר על בנין המלכות על ידי עצמות אותם שמאחורי הקדושה שאי אפשר לתקנם].

אחד גימטריא אהבה, הינו הן ה' שהוא רחמים, הן שמו שהוא בחינת

אלהים בחינת דין, כלם לטובתך מחמת אהבה שהקדוש ברוך הוא

אוהב אותך, כמו שכתוב (משלי א): "את אשר יאהב ה' יוכיח" וכתוב

(עמוס א): "רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה, על כן אפקד

עליכם עונותיכם".

ומהו הדעת שמאחד את החסד והדין, גם זה מרומז באחד' שהוא גמטריא אהבה, היינו שיועד שגם הדין הכל לטובה מחמת אהבה' שהקב"ה אוהב אותו, כמו שכתוב 'את אשר יאהב ה' יוכיח', ועוד כתוב 'רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה', על כן אפקד עליכם עונותיכם'. נמצא שהאחדות בין החסד לדין שיתגלה לעתיד לבוא כמו שכתוב 'ה' אחד ושמו אחד' הוא דייקא על ידי שמתגלה האהבה של השם יתברך, כי אחד' בגמטריא אהבה' [ומעניין לצייין שרביז"ל משתמש בלשון נוכח: 'כולם לטובתך מחמת אהבה שהקדוש ברוך הוא אוהב אותך'].

תשעה באב

כמה עצות איך להתפלל ולבכות על צער גידול בנים הבכי על הסתלקות אור ה'

כמו בענין בית המקדש, אין מתאבלים על הבית היפה שנחרב, אלא על האור האלוקי שהיה מתגלה שם. כמו"כ כשבוכה אדם על ילדיו לא יבכה כמו אלו הבוכים על הבית היפה והחיצוני שנחרב, אלא על התגלות השכינה שהיה יכול להתגלות על ידם.

להשתתף יחד עם צער השכינה

כמו בענין בית המקדש, אין בוכים רק על עצמנו שנעלם מאיתנו אור ה', אלא יש להשתתף יחד עם צער השכינה על כך שהתרחקנו ממנה. כך גם בתפילה על צער גידול בנים, להשתתף עם צער השכינה, שהיא גם מתאבלת על ריחוק נערי ישראל ממנה, וכך גם התפילה על הילדים מזוככת יותר.

אין בוכים על העבר אלא על העתיד

כמו בענין בית המקדש, אין בוכים על העבר כלל, כי מה שהיה היה, אנו מקוונים על העתיד, על שעדיין לא נבנה. ובאופן הזה עצם הקינה מחזקת את התקווה על העתיד הטוב, כך גם אין מקוונים על העבר בכל ענין של צער מהבנים, אלא קינה מתוך אמונה בתקווה לעתיד טוב יותר.

הבכיה על העלמות האור ולא על סילוקה

כמו באבילות על ביהמ"ק אין מתאבלים על ש'ה' עזבונו ח"ו, כי בוודאי ה' עמנו, אלא מקוונים על שאין רואים ההשגחה. כמו כן בתפילה על הילדים, הבכיה היא מתוך אמונה שבוודאי יש בהם אור אלוקי ונשמה רוחנית המקשקשת בקרבם, ועל כך אנו מקוונים איך נזכה שהם בעצמם יידעו עד כמה הם קרובים לה', ולא להיפך לקוון על סילוקם מהקשר האלוקי, [ותפילה באופן הזה מחזק מאוד להסתכל עליהם בעין טובה].

מקוונים על מציאות ה'תיקו'

חולצים נעלים להראות שאנו עומדים בלי יכולת ללכת. וזאת מחמת שמאז חורבן המקדש אין לנו עצות, אין אנו מוצאים עצות בספרי הצדיקים, עד שכל החיים שלנו הוא בבחינת 'תיקו', שאלות ותהיה ללא תשובה, ועל ידי ה'קנינות' נעשה 'תיקו' גדול, ומ'תיקו', נעשה 'תיקו' (ליקו"מ סי' רמ"ז). וכך גם כשמתפללים על צער הבנים, לא רק לקוון על המצב, אלא לבקש 'עצות', כי בוודאי שיש עצות לכל דבר אלא שהם נעלמו מאיתנו.

השכינה יושבת כנגדו ומקוננת

מורים באמירת קניות, ויש להאמין שבכל קינה שאדם מקוון, השכינה יושבת כנגדו ומקוננת גם בגעגועים גדולים. ומי שמצייר זאת לנגד עיניו, זה בעצמו מנחמו.

לידת משיח

בחצות היום נולד משיח. ואין זו סתם אמירה, אלא האדם יכול להתחיל לצייר בדעתו תקווה חדשה, תקווה באופן פרטי לכל עניני הריחוק שלו, לצייר איך יראה הגאולה שלו, לאור מה שהצדיקים מגלים לו. כך גם בענין התפילה על הבנים, אל יישאר רק בכאב והאבילות, אלא יכריח עצמו להתנחם מהתקווה הטובה של הגאולה, וכמו כן בענין החינוך.

לבבות

בית המקדש נחרב, ואם לא חזר ונבנה עד היום הזה - בוודאי אנו אשמים בדבר.

בנקודה זו כולם מודים. אבל מה עושים? לשפר את המעשים מכאן ואילך - לא בכל תחום אפשר לשנות בבת אחת מהקצה אל הקצה. אז מה עושים?

כך מודיע רבינו (ליקו"מ ח"ב סי' סז) 'והנה מה שעבר אין, כי כבר נשרף בית מקדשינו. אך כעת שהשי"ת מצפה לשוב אלינו, ולחזור ולבנות בית מקדשינו, ראוי לנו שלא לעכב ח"ו בנין ביהמ"ק, רק להשתדל בבנינו. על כן מאד צריך לזהר לקום בחצות, להיות מתאבל על חורבן בית המקדש. כי אולי בגלגול הראשון, היה הוא הגורם שיחרב הבית המקדש, ואפילו אם לאו - אולי הוא מעכב עתה בנין בית המקדש, ונחשב גם כן כאילו הוא גרם להחריבו. על כן צריך לזהר מאד לקום בחצות, ולהיות מתאבל מאד על חורבן בית המקדש, והשם יתברך הבטיח לכל המתאבל על ציון, לשום לאבילי ציון פאר תחת אפר.

כלומר, לא אומרים לנו 'חדל ממצעשיך הרעים' - אפילו את זה לא תובעים מאתנו. דבר אחד תובעים מאתנו: לכל הפחות תתאבל על דרכיך והנהגותיך! לכל הפחות תתאבל!

זה מה שדורשים מאתנו. לכל הפחות להתאבל על

עומק הפרשה

ניסים בחיים הפשוטים

ואת יהושוע צויתי בעת ההיא לאמור, עיניך הִרְאֵת אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה ה' אֱלֹהֶיכֶם לְשָׁנֵי הַמַּלְכִּים הָאֵלֶּה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל הַמַּמְלָכוֹת אֲשֶׁר אָתָּה עֹבֵר שָׁמָּה:

הקשו מפרשי התורה (ראה אלשיך, אורח תורה) למה נאמר פסוק זה דווקא כלפי יהושע בן נון, והלא הוראה זו שלא יראו ממלחמות ארץ ישראל מכוונת כלפי כל ישראל, כמו שמסיים הפסוק 'לא תראום'. את עומק הענין, מבאר רבי נתן כי בימים אלו הסתיימה הנהגת משה רבינו בו הנהיג את ישראל באופן פלאי, דרך המתאימה בעיקר לדור דעה, דור שעמדו והורו באצבע 'זה אלי ואנוהו', דור היושבים בצל ענני כבוד, אוכלים לחם של מלאכי השרת (יומא עה:). ושותים מים קדושים מבארה של מרים, אין להם שום טרדה וקושי המרחיקים אותם מהשי"ת.

דור זה הנהיג משה רבינו בהנהגה ש'אין עוד מלבדו', הוא עורר את ישראל לפרוש עוד ועוד מכל אחיזה בחיי העולם, גם אם אין להם מים ומזון לא יעלו על דעתם שום דאגה, דור בו עליהם להיות 'לכתך אחרי במדבר בארץ לא דרונה'.

כעת הם נכנסים להנהגה אחת לגמרי, הנהגה של 'איש תחת גפנו ותחת תאנתו', הנהגה של מאכל ומשקה גשמיים, הנהגה של דאגות על המחיה ועל הכלכלה, הנהגה שלכאורה מרחיקה מאד את האדם מהשי"ת, אך דווקא בשביל הנהגה זו ברא השי"ת את העולם. ההנהגה לתקופה זו אינה הנהגה גלויה של משה רבינו בעצמו, אלא של 'יהושע', כלומר, הנהגה בה כבר

הנהגתו שאינה כראוי. זה נקרא "אבלי ציון", יהודי צריך להיות חלק מאבלי ציון, יהודי צריך להתאבל על זה. על מה צריך להתאבל - על מעשי שאינם כהוגן (שהם המעכבים את בנין בית המקדש).

התיקון הוא כבר חלק נוסף! אבל לפני התיקון צריך ללמוד להתאבל, להצטער על מעשי שאינם עולים יפה. אדם צריך להיות מודה על האמת - הדבר כואב לי! "אבל" פירושו שהאדם מרגיש את הצער, הוא כנה ואמיתי, הוא מרגיש את הצער, הוא לא חומק ממנו, הוא מרגיש את הצער. אדם שמרגיש את הצער והכאב - כאן מתחילה ישועתו.

וכך גם האבלות על המת, אלא שבני אדם אינם מסוגלים להכיל את העצבות, ולכן הם שוכחים, הם ממהרים לשכוח. אבל האמת היא שצריך להכיר בחסרון.

האריז"ל אומר (טעמי המצוות ויחי) שעל ידי האבלות על הנפטר, ממשיכים ומחזירים את הנפטר לעולם הזה! לאנשים אין סבלנות, אנשים שרים בעצבות, אין בכוחם להכיל. כשמתחילים לדבר מהאמת הם לא מסוגלים להכיל זאת, וזה משום שאינם יודעים מהתיקון, ועל כן אין בכחם לקבל את האמת הכואבת.

כאן לומדים יסוד זה - שעצם ההתאבלות היא תחילת צמיחת הישועה. לפני הכל תבין את הבעיה שלך, תבין שאתה בבעיה.

וכאן מונחת ישועתך. כי 'כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בבנינה'.

האדם אינו רואה שאין עוד מלבדו, אלא הוא צריך לעסוק בדברים גשמיים, ובהם להאמין כי 'מלא כל הארץ כבודו', כלומר יש ארץ ויש גשמיים, ולכן מוטל עלי לעסוק בטרדות הפרנסה, במזון, ולפעמים גם ברפואה ח"ו, אבל להאמין שגם בארץ זו נמצא כבוד השי"ת, הוא ברא דבר זה כדי שאכבד אותו משם.

כשנכנסים להנהגה זו נדמה שהנה החיים עומדים להכנס למסלול של טבע, ואכן על האדם להזהר שלא להתחמק מחובת ההשתדלות והעסק בטבע, עליו לדאוג לפרנסה ולמאכל, לבריאות ולחינוך וכן הלאה ולא להפקיד את הכל ביד ה'.

אך דווקא ירידה זו עלולה להביא את האדם לשקוע בהשתדלות זו ולתלות בה את כל מבטחו, להיות סבור שאם מעבידו לא יעלה את משכורתו כדבעי יגוע ברעב, אם יד הרופא תקצר מלהושיע אין לו תקווה, הניסים קיימים בסיפורי צדיקים או לאנשים מסויימים אבל אדם תכליתי כמוהו נתון בתוך מסגרת הטבע, ובפרט אם מכיר שמעשיו שאינם מתוקנים כראוי, בוודאי שלדעתו אין לו לתלות את מבטחו בהשי"ת שיהפוך עבורו את מסגרת הטבע.

לכן עומד משה רבינו ערב כניסת הנהגת יהושע בן נון, ומודיע לו ולכל ישראל: ניסים פלאיים אלו שראיתם בנפילת שני המלכים לא היו רק תחת הנהגת - הנהגה של שידוד מערכות הטבע, אלא כך גם עומד השי"ת להנהיג אתך בהנהגת 'יהושע' - הנהגה של טבע וחובת ההשתדלות, וגם אם תפלו בנפילות רוחניות וגשמיים, גם שם תזהרו לחקוק בזכרונכם כי "כן עשה ה' לכל הממלכות אשר אתה עובר שמה. לא תיראום כי ה' אלהיכם הוא הנלחם לכם".

◆ אומן: בימים אלו נשלם בס"ד שיפוץ פני ציון רביה"ק זיע"א, הכולל סלילת דרכי הגישה מחדש, ריצוף תאורה וריהוט. וכולנו תפילה ותקווה שיהיה זה אך פתיחה להקמת הציון"ק מחדש באופן נרחב וראוי לרבות הפוקדים תל-תלפיות זה, ומזמון לקבל את הנהייה הגדולה שצפויה להגיע עם התמטעות המניעות בקרוב א"ה. ויה"ר שזכות רביה"ק יעמוד לכל העוסקים במלאכת הקודש להתברך בפעלים בכל הברכות והישועות, אמן.

◆ יפוצו: קרן ההדפסה ע"ש רבי ישראל דב אודסר זצ"ל מסרסמים בימים אלו חוברות הסברה מיוחדות לעידוד הפצת ספרי רביז"ל בריכוזים החדריים. להשיג בבתי הכנסת.

◆ הופיע! חוברת נוספת בסדרה המיוחדת "רוחא דחיי" משיעורי הרה"ח ר' חיים בנימין ורטהיימר זצ"ל מתורגם ללשון"ק "פאר תחת אפר". להשיג בבתי הכנסת במרכזי חסידי ברסלב.

◆ בשורה משמחת: כינוס נשות ברסלב מיוחד לדורות אנגליה, יתקיים א"ה בביהמ"ד מאירת עיניים רח' מנחם משיב בירושלים, ביום ראשון ה' אב בשעה 20:00 בערב. כיבוד קל. דמי השתתפות: 30 ש"ח. "מדוע אינכם עושים נשותיכם חסידות?!" (רביז"ל).

יור ע"י מנחם עלה לתרופה
בכל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר:
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148

במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערבת נסמכת מדי יום ראשון בשעה 19:00
לחברות וריכוזים נכס נצח: עלה לתרופה, בנק
מדינת ישראל, 17 סביון, 725 חשבון 36645.

החיזוק השבועי

אבל מאידך גיסא, שאנחנו כבר הרגשנו כל השבוע צער וסודרים והאבלות על ירושלים, וגם יודעים שהולכים ימים שצריכים להתעבר ולהתאבל יותר ויותר, על כל פנים משמחים ומנחמים את עצמם בזה שהולך יום מנוחה וקדושה בזה, שבת קדש, יום שמחה וחדוה, ואוכלים ומתענגים בתענוג שבת שהוא יום שמחה וחדוה בכל העולמות, ומצפים שבזכות היום הקדוש הזה שבת קדש סוף כל סוף יושיענו השם יתברך, וינאלנו ויגלה שלמה בקרוב אמן:

ימי שמואל להחסידי רבי שמואל חורבין זצ"ל, ח"ג, צה

יהלום

שבאמת האיש הישראלי
רחוק בעצמו לגמרי מכל
הדברים רעים ומכל התאוות
ומדוה רעות:

ליקושי חלמות חזקות ועמוס ב.א

באב בא שבת נחמו?

האמת היא, שהשי"ת מנחם אותנו כל הזמן מאז תחילת החורבן, אלא שאין שומעים את הנחמה עד שלא מתרכזים בכאב. כי כל זמן שאדם טרוד מהצלחתו האישית בגשמיות וברוחניות, הוא אינו שם לב לכך שהשי"ת אומר לו 'אהבתי אתכם' - 'עוד אשוב לנחמכם' וכו'. כי עד שלא יחזור להיות מוצלח ולא יתמלא החסרונות שלו, אין לו שום סיפוק מכך ש'ה' אוהב אותו. ורק כאשר יודע לצאת קצת מעצמו, ולחשוב על הקשר לשכינה, אז יהיה יכול להתנחם בכך ש'ה' מבטיח לו שהוא נמצא איתו ועוד יזכו להתאחד יחד וכו'.

רביז"ל הרגיל אותנו להיות 'שעה ביום בלב נשבר'

וכל היום להיות בשמחה, איך זה הולך יחד?

אכן המתנה הראשונה שרביז"ל נתן לתלמידיו, להישר מהדבר הנכון, לא להיות שבור מחוסר הצלחה, אלא מהירחוק מהשכינה. וככל שנשבר מהדבר הנכון, כך גם מבין את עומק ההתחזקות שמחזק אותנו ש'ה' נמצא איתנו ואוהב אותנו ואנו מלאים טוב.

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

קצת מדיני תשעת הימים ומוצאי ת"ב

וזלת אם גורם שמחה, שיש מקום להקמיר. ואם גורם לשמחה גדולה וכן תכשיטים, אין לקנותם אלא לצורך גדול. אבל אם הוא פלי שצריך לצורך עליו שהיה, יש לאסור. **אכילת פטר ושתיית יין**

א. אסור לאכל פטר בהמה או של עוף. וכן כל דבר שנתבשל בידה עם פטר. אבל מה שנתבשל בקדרה בשרית, מותר.

ב. שירי הפטר שנתבשל משה, אסורים באכילה באמצע השבוע. ומה שיש נדון בפוסקים להיתיר, הוא משום שהיה צורך לזרק אותם, מה שאין פן פנים שפטר להקפידם.

ג. קטנים: עד גיל חנוך, אין צורך להקמיר שלא יאכלו פטר. 'מגיל חנוך', אם אפשר למונעם מזה יש להקמיר. אבל אם בגלל זה לא יאכלו פטר, אפשר להקל עד גיל תשע. ומגיל תשע יש להקמיר כמו בגדול. אף אם הוא חלש וזקוק לבשר עוף, אפשר לתת לו כפי צרכו עד גיל בר מצוה.

ד. עוגה שיש בה יין: אם טעם היין נרש היטב, להתחיל לא לאפס עוגה קדחת. ואם אפו כבר, הפיקל לאוכלה אין למחות בידו. אבל אם אין נרש היין היטב, מותר לאפותה ולאכלה.

ה. העושים בקמים אלו מיני מעצבים מדגים או גבינה - אם אינם באים בכדי להשביע אלא לתענוג בעלמא, נראה ללאו שפיר עבדי.

דינים לאחר ת"ב

א. כל הדינים המנהגים בתשעת הימים, נוהגים עד גשימי בחצות היום, כלומר עד יום תשעי בחצות היום. אכן בשנה זו פיון שהוא ערב שבת, היתיר לעשות כל הדרוש לקבד שבת.

הבדלה במוצאי שבת זו

יש נוהגים לתת לקטן לשותות את יין הבדלה, ויש ששותים בעצמם, וכן נהגו הרבה מגדולי ישראלי. ולמעשה: א. מי שאין לו מנהג דיוע מאבותיו או רבותיו, עדיף שישתה בעצמו כל הכוס. ב. מי שנהג עד עתה לתת לקטן ואין לו עכשיו קטן שישתה, יכול לשותותו בעצמו. ג. ובכל אופן מי שרגיל לשותות 'יין', אין צורך לשותות ולשותות 'מין ענבים' ד. מי שנותן לקטן לשותות, צריך שיהיה בתנאים דלהלן: (א) שיהיה מגיל שש עד תשע (וכי צריך שיהיה בגיל של 'הגיע לחנוך', וגם שיהיה בגדר אינו יודע להתאבל על ירושלים' שהוא עד גיל תשע) (ב) צריך שישמע הקול הבדלה היטב, פי אחרת אינו נכון שישתה הכוס (ג) ידו יזקק ולא ילדה (כי י"א שנשים אינם מוחיבות בהדלה).

נקיון הבית

מעקר הדין אין אסור לנקות את הבית בתשעת הימים, אלא שיש שנהגו להקמיר בזה. ולכן יש להמנע מנקות את הבית שלא לצורך. אבל אם הרצפה מלכלכת, מותר לנקותה פני העדר. אבל לא יעשו מעבר לזה.

קניית בגדים וחפצים

א. אסור לקנות שום בגד אפילו כזה שאין מברכים עליו שהיה יאנו גורם לשמחה. ואפילו אם הוא בכדי לגבשו אחר תשעה באב. אומנם מי שאין לו 'עליל תשעה באב', מותר לקנותם אפילו בערב תשעה באב וגם לתחדש אותם. אף להתחיל יש להתיר מאוד שלא לבוא לזה. ב. אבל פלים ושאור חפצים, אין אסור לקנותם.

קול הנחל
חיזוק, שמחה, חיות, אמונה.

03-575-22-01

בארה"ב: 855-3083265